

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Izabela Jagmin

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2015 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółdzielni Mieszkaniowej z siedzibą w G.**

przeciwko **R. N., E. N. i A. N.**

o zapłatę

I. zasądza solidarnie od pozwanych R. N., E. N. i A. N. na rzecz powoda (...) Spółdzielni Mieszkaniowej z siedzibą w G. kwotę 5 894,83 złotych (pięć tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 08 września 2014 roku do dnia 18 grudnia 2015 roku;

II. należność zasądzoną w punkcie I rozkłada na 13 rat miesięcznych, w tym 11 rat po 500 złotych (pięćset złotych) każda, dwunasta rata – w kwocie 394,83 złotych (trzysta dziewięćdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt trzy grosze), zaś trzynasta rata – w kwocie stanowiącej odsetki ustawowe liczone od kwoty 5 894,83 złotych za okres od dnia 08 września 2014 roku do dnia 18 grudnia 2015 roku, wszystkie raty płatne do 15. dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym wyrok stał się prawomocny – z ustawowymi odsetkami od każdego uchybionego terminu płatności poszczególnych rat i z tym zastrzeżeniem, że w przypadku uchybienia terminowi płatności dwóch kolejnych rat, cała wierzytelność staje się wymagalna;

III. zasądza solidarnie od pozwanych R. N., E. N. i A. N. na rzecz powoda (...) Spółdzielni Mieszkaniowej z siedzibą w G. kwotę 867 złotych (osiemset sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. odstępuje od obciążania pozwanych R. N., E. N. i A. N. kosztami procesu w pozostałym zakresie;

V. ustala i przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni na rzecz radcy prawnego A. K. kwotę 1 476 złotych (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu R. N. z urzędu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 08 września 2014 roku powód (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa z siedzibą w G. domagał się zasądzenia na jego rzecz solidarnie od pozwanych R. N., E. N. i A. N. kwoty 5 894,83 złotych wraz odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwanemu R. N. przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w G. przy ulicy (...) znajdującego się w zasobach powodowej spółdzielni i jest on, podobnie jak pozostali pozwani, którzy w tym lokalu zamieszkują, zobowiązany do uiszczania opłat eksploatacyjnych oraz opłat na fundusz remontowy. Mimo wezwania, pozwani powyższych opłat, w okresie od marca 2013 roku do sierpnia 2014 roku, nie uiszczali. Na dochodzoną niniejszym pozwem kwotę składa się kwota 5 482,51 złotych tytułem opłat eksploatacyjnych oraz kwota 412,32 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek liczonych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia 03 września 2014 roku.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 14 października 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I 1 Nc 6509/14 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwani R. N., E. N. i A. N. nie kwestionując żądania pozwu tak co do zasady, jak i wysokości, wnieśli o rozłożenie ich zadłużenia na raty, wskazując, iż znajdują się oni w trudnej sytuacji życiowej i finansowej.

Sąd ustalił, co następuje:

Na podstawie umowy darowizny z dnia 20 kwietnia 2006 roku (Rep. A nr 3165/2006, notariusz I. E.) R. N. przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w G. przy ulicy (...) znajdującego się w budynku należącym do zasobów (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w G..

W przedmiotowym mieszkaniu zamieszkuje E. N. i A. N..

W okresie od marca 2013 roku do sierpnia 2014 roku R. N., E. N. i A. N. nie uiszczali należności tytułem opłat eksploatacyjnych oraz opłat na fundusz remontowy za zajmowany lokal mieszkalny.

niesporne, a nadto: umowa darowizny z dnia 20 kwietnia 2006 roku – k. 10-11 akt, twierdzenia pozwanego R. N. – protokół rozprawy z dnia 18 grudnia 2015 roku (zapis cyfrowy 00:18:32-00:29:53), twierdzenia pozwanej E. N. – protokół rozprawy z dnia 18 grudnia 2015 roku (zapis cyfrowy 00:29:53- 00:38:18),

Pismem z dnia 12 czerwca 2014 roku (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa z siedzibą w G. wezwała R. N., E. N. i A. N. do zapłaty kwoty 4 745,38 złotych z tytułu zaległości w opłatach eksploatacyjnych wyliczonych na dzień 11 czerwca 2014 roku.

niesporne, a nadto: wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania – k. 14-16 akt, kartoteka finansowa – k. 17-22 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny będący podstawą rozstrzygnięcia niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie całego zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, jak również dowodu z przesłuchania strony pozwanej R. N. i E. N..

Dowody w postaci dokumentów zostały uznane przez Sąd za wiarygodne w całości, albowiem nie budziły one zastrzeżeń co do autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, a nadto żadna ze stron nie negowała ich mocy dowodowej. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd wziął również pod uwagę zeznania pozwanych R. N. i E. N., na podstawie których przede wszystkim ustalił ich sytuację życiową i materialną.

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 1222 ze zmianami) członkowie spółdzielni oraz osoby nie będące członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze prawa do lokali, są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat zgodnie z postanowieniami statutu. Za powyższe opłaty odpowiadają solidarnie z członkami spółdzielni, właścicielami lokali niebędącymi członkami spółdzielni lub osobami

niebędącymi członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, osoby pełnoletnie stale z nimi zamieszkujące w lokalu, z wyjątkiem pełnoletnich zstępnych pozostających na ich utrzymaniu, a także osoby faktycznie korzystające z lokalu, przy czym odpowiedzialność tych osób ogranicza się do wysokości opłat należnych za okres ich stałego zamieszkiwania lub faktycznego korzystania z lokalu (ust. 6 oraz ust. 6¹).

Mając na uwadze powyższe należy wskazać, iż pozwany R. N. z racji bycia uprawnionym z tytułu spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...), zaś pozwani E. N. i A. N. – z racji zamieszkiwania w tymże lokalu (korzystania z niego), niewątpliwie byli zobowiązani solidarnie do uiszczania opłat eksploatacyjnych za przedmiotowy lokal mieszkalny, czego pozwani nie kwestionowali tak co do zasady, jak i wysokości, wnosząc jednakże o rozłożenie dochodzonego świadczenia na raty.

W ocenie Sądu wnioski w tym zakresie zasługiwały na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Niniejszy przepis zezwala więc Sądowi na dokonanie modyfikacji sposobu spełnienia zasądanego świadczenia poprzez ustalenie rat spłaty, dając możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Nie ulega wątpliwości, iż skorzystanie z tego uprawnienia możliwe jest tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach i Sąd powinien korzystać z tego uprawnienia wyjątkowo i ze szczególną ostrożnością. Za szczególnie uzasadnione uznać należy sytuacje, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny spełnienie zasądanego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione; jednakże przy równoczesnym wzięciu pod uwagę jego sytuacji finansowej, jak i interesów wierzyciela. Z uwagi bowiem na fakt, że rozłożenie na raty zasądanego świadczenia wiąże się z określoną zmianą wysokości zobowiązania (zmniejsza je w zakresie odsetkowym), rozważając zastosowanie przepisu art. 320 k.p.c. nie można kierować się jedynie sytuacją materialną dłużnika, ale należy brać pod uwagę także interes wierzyciela, bowiem rozłożenie na raty należności powoduje, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od świadczeń ratałnych za okres pomiędzy wydaniem wyroku a datą płatności poszczególnych rat (tak Sąd Najwyższy w uchwale 7 Sędziów z dnia 22 września 1970 roku, sygn. akt III PZP 11/70, OSNCP 1971/4/61). Przy czym jednolicie przyjmuje się w orzecznictwie, że rozłożenie na raty może mieć miejsce tylko wtedy, gdy w sprawie zostanie wykazane, że pozwany będzie w stanie realizować spłatę w ratach, że będzie dysponować środkami dla wykonania tak zmodyfikowanego obowiązku.

Odnosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, w ocenie Sądu, wnioski pozwanych o rozłożenie na raty zasądanego świadczenia zasługiwały na uwzględnienie, przy czym Sąd wziął tu również pod uwagę postawę pozwanych i ich dotychczasowe podejmowane próby wyjścia z zadłużenia, jak i twierdzenia pozwanych, iż pozwany R. N. zrezygnuje z wynajmowania mieszkania i przeprowadzi się do rodziców na okres około roku, by nie generować dodatkowych kosztów związanych z najmem lokalu.

W niniejszej sprawie, na podstawie zeznań pozwanych, Sąd ustalił, iż pozwany R. N. pracuje i otrzymuje wynagrodzenie w wysokości około 4 000 złotych miesięcznie, z czego około 2 000 złotych przeznacza na opłaty związane z najmem lokalu i paliwo, dodatkowo jeszcze spłaca kredyt w ratach po 600 złotych miesięcznie. Natomiast pozwani E. N. i A. N. prowadzą wspólne gospodarstwo domowe i osiągają dochód w postaci emerytury E. N. w kwocie 1 070 złotych oraz zasiłku przyznanego A. N. w kwocie około 800 złotych, jak również dochód z najmu sklepu w kwocie 1 500 złotych, z tym, że dochód ten w całości przeznaczają na spłatę zobowiązań wobec innej spółdzielni. Bieżący czynsz w wysokości około 500 złotych w sezonie zimowym (około 300 złotych w sezonie letnim) jest uiszczany przez pozwanych, nadto wydają oni również około 350 złotych na opłaty za tzw. media i leki.

Uwzględniając deklarację pozwanych co do rezygnacji z najmu mieszkania przez R. N., wskazać należy, iż nawet przy braku ustaleń miesięcznych wydatków na żywność, odzież, środki czystości, można stwierdzić w oparciu o zasady doświadczenia życiowego, iż łączne dochody pozwanych pozwalają im na spłatę zasądzonej kwoty w ratach po 500 złotych miesięcznie, przy równoczesnym regulowaniu przez pozwanych bieżących opłat za zajmowany lokal.

Mając zatem na względzie powyższe, na podstawie art. 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 1222 ze zmianami) w zw. z art. 320 k.p.c. Sąd zasądził solidarnie od pozwanych R. N., E. N. i A. N. na rzecz powoda (...) Spółdzielni Mieszkaniowej z siedzibą w G. kwotę 5 894,83 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 08 września 2014 roku do dnia 18 grudnia 2015 roku i tę należność rozłożył na 13 rat miesięcznych, w tym 11 rat po 500 złotych każda, dwunasta rata – w kwocie 394,83 złotych, zaś trzynasta rata – w kwocie stanowiącej odsetki ustawowe liczone od kwoty 5 894,83 złotych za okres od dnia 08 września 2014 roku do dnia 18 grudnia 2015 roku, wszystkie raty płatne do 15. dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym wyrok stał się prawomocny – z ustawowymi odsetkami od każdego uchybionego terminu płatności poszczególnych rat i z tym zastrzeżeniem, że w przypadku uchybienia terminowi płatności dwóch kolejnych rat, cała wierzytelność staje się wymagalna.

Uwzględniając powództwo w niniejszej sprawie w całości, Sąd (odpowiednio w punkcie III i punkcie IV wyroku) zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 867 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, odstępując od obciążania ich pozostałymi kosztami procesu, w oparciu o treść art. 102 k.p.c. Przepis ten pozwalający, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, na zasądzenie od strony przegrywającej tylko części kosztów lub nie obciążanie jej kosztami w ogóle, jest przepisem szczególnym, stanowiącym wyłom w zasadzie odpowiedzialności za wynik sporu określonej w art. 98 k.p.c. i urzeczywistniającym zasadę słuszności. Przepis ten nie konkretyzuje owych szczególnie uzasadnionych wypadków, do których się odnosi – pozostawione to więc zostało przez ustawodawcę do uznania sądu, który uwzględniając całokształt okoliczności sprawy kierować się powinien własnym poczuciem sprawiedliwości. Zarówno w doktrynie, jak i praktyce orzeczniczej utrwaliło się przy tym, iż owe szczególne okoliczności związane mogą być zarówno z przebiegiem samego procesu, jak i okolicznościami pozostającymi na zewnątrz procesu – a więc także, a nawet zwłaszcza, dotyczącymi stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Sąd rozpoznający sprawę niniejszą wziął zatem pod uwagę trudną sytuację życiowo – materialną pozwanych, ich postawę, a także związaną z tą sytuacją okoliczność, iż obowiązek spełnienia zasądzonego świadczenia już sam w sobie będzie wiązał się dla pozwanych z dużym obciążeniem finansowym. Sąd również miał na względzie fakt, iż powód korzysta ze stałej obsługi prawnej, a sama sprawa nie miała charakteru skomplikowanej i będąc w swoim zarysie sprawą typową nie wymagała ze strony pełnomocnika procesowego ponadprzeciętnego nakładu pracy, tym bardziej, że okoliczności niniejszej sprawy, tak co do zasady, jak i wysokości dochodzonego roszczenia, nie były przez pozwanych kwestionowane.

W niniejszej sprawie koszty procesu obejmowały: 250 złotych tytułem opłaty sądowej, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1 200 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego powoda, łącznie kwotę 1 467 złotych. Mając powyższe rozważania na względzie, Sąd uznał za zasadne zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda jedynie części tych kosztów procesu (w wysokości 867 złotych, o czym orzeczono w punkcie III wyroku), w pozostałej zaś części, w ocenie Sądu, zasadne było odstąpienie od obciążania nimi pozwanych (o czym Sąd orzekł w punkcie IV wyroku).

W punkcie V wyroku Sąd w oparciu o treść art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 roku, poz. 1024 ze zmianami) oraz § 15, § 16 oraz § 6 ust. 4 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 490) nakazał wypłacić radcy prawnemu A. K. ze Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowego w Gdyni kwotę 1 476 złotych (tj. kwotę 1 200 złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług (VAT), tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu.